Igga pissoke kolipois jo sedda teab, et Ma kerra otsata suur, ja minna jooksko siis ni paljo ja ni kaugele, kui ial jallad suutwad: ma seisan ikka mailma keskpaikas, — sest mailm woi Ma on ümmargune.

Kui ma siis sure mailma kesk kohtas seisan, siis ollen ma temma keskel, sedda mõda on, siis kõht isse mailma keskpaik. Ja se on ni selge, kui wähhä woib.

Keik mo kehha käib ja ligub kõhho ümber; teised innimessed seggiwad minno ümber, kas liggidal ehk kaugel; ja päike, ku ja tähhed käiwad meie keikide ümber. Sest siis on kõht se õige keskpaik iggast küljest: eest ja takka, üllewelt ja alt.

Kui meie waewaks wõttame kõhho asja täieminni tähhele panna, kül siis warsi arro same, et kõht siin ilmas keige ennam nalja ja tõt teeb: sest keik, mis enne tehtud, ehk mis nüüd ja eddespiddi tehhakse, se sünnib ikka keik kõhho pärrast.

Mis Ma peäl on, käib ja ligub, uiub ja kaswab: härjad ja lehmad, kallad ja linnud, ounad ja marjad, kartuhwled ja kalikad, ja paljo muud nende sarnast, keik lippab ja lendab, uiub ja kaswab patta woi potti, paeast waagnasse, waagnast suhho, ja suust kõhto.

Kelle pärrast ilmas olleme jubba kui lapsed hommikust õhtuni waewa näinud? Kelle pärrast, kui täie-ea põlli käes, higgistab hommikust õhtuni põllomees põllal ehk heinamaal, tislär pengi äres, sep allasi körwas ja igga ammetmees omma ammeti jures? Kelle pärrast on üllemad ja allamad ikka ja allati, öösd ja päwad murres? Mis panneb meid tö-higgi koorma al monda korda süddamest õhkama? — Eks se keik sünni toidusse pärrast? Ja toidust on tarwis kõhhule. — Se weike näoto koht on keikide innimeste teggemiste suur wedro, mis keik teised wärgid kange wäega likuma panneb. Laewamees lähhäb kohhisewa merre peäle; mäe-mees lähhäb süggawasse ja pimmedasse Ma põue, karjane karja; kolitud mees loeb ja kirjutab suri ramatuid; worimees nõppel-